

Autoretrat

Barcelona, 1896

Oli sobre tela

32,7 x 23,6 cm

Donatiu de l'artista, 1970

MPB 110.076

L'obra

Picasso va pintar aquest quadre la mateixa època que feia nombrosos retrats dels seus pares. En tots aquests retrats s'hi observa un esforç per copsar l'essència de l'ésser humà. Sense deixar de banda l'academicisme formal, aquesta és una obra més espontània, amb cops de pinzell més impetuosos. El traç enèrgic denota l'ofici adquirit pel jove Picasso i representa en la seva concepció i factura un pas decisiu ja lluny dels primers tempteigs de La Corunya.

Al llarg dels anys i especialment fins al 1918, Picasso va fer moltes interpretacions de la seva pròpia imatge. El museu de Barcelona conserva una bona part dels de la primera època (entre d'altres, MPB 110.063, 110.205, 110.237, 110.300, 110.438, 110.443, 110.567, 110.632, 110.665, 110.676, 110.690, 110.814, 110.816, 110.897, 110.901, 110.932, 111.449). De vegades hi apareix tot sol, d'altres acompanyat dels amics Pallarès, Casagemas, Sebastià Junyer, fins i tot disfressat amb perruca (MPB 110.053).

Als autoretrats, Picasso utilitza tècniques diverses. Són sobretot interessants perquè, en ser fets en èpoques diferents, reflecteixen estils diferents: n'hi ha de modernistes, de noucentistes, de blaus, de roses, de primitivistes, de cubistes. A través dels autoretrats es pot seguir la seva doble evolució, física i artística. Cada autoretrat aporta una cosa nova a la seva biografia personal. En la darrera època de la seva vida, Picasso apareix en les seves obres no com a individu sinó com a personatge: *El pintor i la model*, *L'artista i la model*, *Pintor treballant*.

Ubicació

Sala 1